

Malda kanjone

Karsenas K., 11 m., Jutos valst., JAV

Praeitais metais su tėčiu ir broliu vykome į žygį. Nužygiavome iki pat kanjono gilumos. Ėmėme tyrinėti vieną šlaitą. Suradome didelių olų ir vietų su atsiveriančiais nuostabiais vaizdais. Pro palaidus akmenis ir stačias kalvas kopėme vis aukščiau ir aukščiau.

Netrukus paklydome. Nežinojome, kuris kelias veda į kanjono apačią. Įstrigome tarp vešlių krūmokšnių, užstojančių vaizdą tiek į kanjono viršų, tiek ir į apačią. Ėmiau labai nervintis. Nežinojau, kur eiti, to nežinojo ir tėtis!

Temo, darėsi vėsu, o kelionė atgal iš kanjono net

neprasidėjo. Žinojau, kad Dangiškasis Tėvas žino, kuriuo keliu pasukti.

Tariau: „Jei norime iš čia ištrūkti, turime pasimelsti!“ Taigi, trise suklaupėme melstis ir Dangiškojo Tėvo paprašėme parodyti kelią atgal iš kanjono.

Mums pradėjus eiti, pajutau raginimą, kad priėję tiesų aukštą medį pasuktume į kairę. Pasukęs kairėn pamaciau mūsų automobilį. Žinau, kad tai Dangiškasis Tėvas mums padėjo išeiti iš kanjono. Dangiškasis Tėvas atsakė į mūsų maldą ir mes saugiai sugrįžome prieš pat nusileidžiant saulei.

Esu labai dėkingas už maldos galią ir už tai, kad Dangiškasis Tėvas mūsų klausosi. ■